

Arrest

nr. 295 308 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 4 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidige vijfde verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar huidig vijfde verzoek om internationale bescherming stelt verzoekster, die sinds 2009 nagenoeg onafgebroken in België verblijft oftewel inmiddels een 14-tal jaar, dat zij omwille van het huidige conflict tussen Rusland en Oekraïne niet naar Tsjetsjenië kan terugkeren. Ze verklaart dat zij niet veilig zou zijn bij een terugkeer naar Rusland en dat zij haar kinderen niet zou kunnen meenemen. Volgens verzoekster zouden haar kinderen naar de oorlog worden gestuurd in Oekraïne. Veel mannen worden naar de oorlog gestuurd en keren niet levend terug, aldus verzoekster die vreest dat men haar zal inzetten als lokmiddel om haar zonen naar de oorlog te kunnen sturen, en ze verwijst naar informatie die zij op het internet vond. Verzoekster geeft aan te hebben vernomen dat er een protest was van moeders tegen de mobilisatie, en dat de moeders worden opgepakt en vastgehouden tot hun zonen zich aanmelden om deel te nemen aan de oorlog.

Ter staving van haar huidig (vierde) volgend verzoek legt verzoekster foto's neer en een internetartikel over een protest van moeders tegen de mobilisatie.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) wat verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming betreft: a) haar eerste verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater), omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming en dat van haar man, en dat zij hiertegen geen verzet heeft aangetekend, b) haar tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster zich baseerde op dezelfde motieven die haar echtgenoot aanhaalde

en hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die beslissingen en beoordeling in beroep bevestigde en het cassatieberoep dat zij hiertegen indiende werd verworpen, c) haar derde verzoek eveneens door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij reeds over een beschermingsstatus beschikt in Polen (subsidiaire bescherming) en de geloofwaardigheid van hun beweerdte asielmotieven ten aanzien van Polen op wezenlijke wijze werd ondermijnd en de door verzoekster aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd, waarna die beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en hiertegen niet in cassatie werd gegaan, en d) verzoeksters vorig, vierde verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en zij geen beroep hiertegen aantekende binnen de wettelijke termijn, waardoor er verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot haar voorgaande verzoeken tot internationale bescherming en de beoordeling ervan vaststaat;

(ii) verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op de asielmotieven die zij heeft aangehaald in het kader van haar voorgaande verzoeken, daar zij zich daarentegen louter beperkt tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, en die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd;

(iii) wat verzoeksters verklaringen betreft met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met haar vorig verzoek, met name de oorlog tussen Rusland en Oekraïne en de vrees voor mobilisatie van haar kinderen en vrees om als lokmiddel te worden ingezet om haar zonen te kunnen rekruteren, deze niet overtuigen. Verzoekster maakt immers op geen enkele wijze concreet of aannemelijk dat zij persoonlijk getroffen zou worden door het actuele conflict tussen Rusland en Oekraïne. Een loutere verwijzing naar protesterende moeders die zouden gearresteerd zijn omdat ze protesteerden tegen de oorlog en de mobilisatie van hun zonen is niet afdoende om aan te tonen dat zij zelf enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar haar land van herkomst. Daarenboven zijn verzoeksters kinderen aan haar ouderlijke macht onttrokken en doorlopen zij een individueel asielparcours of hebben zij zo'n parcours doorlopen, en elk dossier wordt op zijn individuele merites beoordeeld. De inschatting van de nood aan bescherming in hoofde van haar kinderen maakt aldus niet langer deel uit van verzoeksters verzoek. Verzoekster heeft evenmin aannemelijk gemaakt een nood aan bescherming te koesteren vanwege het loutere feit moeder te zijn van haar kinderen en als gezin gepercipieerd te worden in haar land van herkomst;

(iv) verzoekster hoe dan ook over subsidiaire bescherming beschikt in Polen en zij geen enkel element aanhaalt waaruit blijkt dat zij niet naar Polen zou kunnen terugkeren.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidige vijfde beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij komt in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en argumenten.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot en spits haar argumentatie hierin geheel toe op haar vrees ten aanzien van Tsjetsjenië.

Verzoekster gaat er alzo in haar verzoekschrift echter totaal aan voorbij dat zij reeds over subsidiaire bescherming beschikt in Polen, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt waarbij terecht wordt gesteld dat zij geen enkel element aanhaalt waaruit blijkt dat zij niet naar Polen zou kunnen terugkeren.

De Raad wijst er in dit verband op en benadrukt dat eerder al, in het kader van verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming, in 's Raads arrest nr. 141 037 van 16 maart 2015 (verzoekster) erop werd gewezen dat haar asielaanvraag wordt onderzocht en beoordeeld ten overstaan van Polen waar zij een internationale beschermingsstatus ontving, waardoor de verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet dienstig is.

Verzoekster toont niet aan geen subsidiaire bescherming meer te genieten in en maakt geen vrees ten aanzien van Polen aannemelijk, zoals ook al eerder bij haar vorige beschermingsverzoeken werd vastgesteld. Waar zij thans opnieuw en uitgebreid verwijst naar de situatie in en haar vrees ten aanzien van Tsjetsjenië is dit dus niet dienstig. De Raad verwijst naar voormeld arrest waarbij uitgebreid wordt gemotiveerd aangaande die bescherming in Polen en de vaststelling dat verzoekster geen vrees of reëel risico ten aanzien van Polen aannemelijk maakt. Verzoekster brengt bij haar huidige vijfde verzoek om internationale bescherming geen elementen bij die thans anders doen oordelen.

Daargelaten de situatie in en verzoeksters vrees ten aanzien van Tsjetsjenië, toont zij aldus niet aan dat zij niet kan terugkeren naar en zich niet opnieuw kan vestigen in Polen, waar zij reeds internationale bescherming geniet. Een beoordeling ten aanzien van verzoeksters land van herkomst Tsjetsjenië is om die reden in casu niet nuttig of dienstig. Dit is ter zake irrelevant.

7. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeksters kinderen ingevolge een beslissing van een Belgische rechter aan haar ouderlijke macht zijn onttrokken en dat zij een individueel asielparcours doorlopen of hebben doorlopen. Elk dossier wordt op zijn individuele merites beoordeeld. De inschatting van de nood aan bescherming in hoofde van haar kinderen maakt aldus niet langer deel

uit van verzoeksters verzoek. Verzoekster laat die pertinente motivering in de beslissing geheel ongemoeid, en laat dan ook na hier een ander licht op te werpen.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 september 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de Raad in haar beschikking onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat ze een Russische moeder van Tsjetsjeense origine is met een zoon die weigert te gaan vechten (aan de Russische zijde) tegen de Oekraïners, dit is een nieuwe element. Daarom vraagt zij de vernietiging van de bestreden beslissing met het oog op verder onderzoek.”

5. Verzoeksters voormelde beknopte uiteenzetting ter zitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die zij al eerder aanhaalde en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de (hogere geciteerde) beschikking van 1 augustus 2023. Wederom gaat verzoekster eraan voorbij dat zij reeds over subsidiaire bescherming in Polen beschikt en dat zij geen enkel element aanhaalt waaruit blijkt dat zij niet naar Polen zou kunnen terugkeren. Daarenboven werd in het kader van verzoeksters derde verzoek om internationale bescherming, in ‘s Raads arrest nr. 141 037 van 16 maart 2015 (verzoekster) er reeds op gewezen dat haar asielaanvraag wordt onderzocht en beoordeeld ten overstaan van Polen waar zij een internationale beschermingsstatus ontving, waardoor de verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië niet dienstig is. Verzoekster toont niet aan geen subsidiaire bescherming meer te genieten in en maakt geen vrees ten aanzien van Polen aannemelijk, zoals ook al eerder bij haar vorige beschermingsverzoeken werd vastgesteld. Waar zij thans opnieuw en uitgebreid verwijst naar de situatie in en haar vrees ten aanzien van Tsjetsjenië is dit dus niet dienstig.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS